

Свети Гьорги.

Рано рани, рано стана
Младъ светия, свети Гьорги,
Та оседла коня врана
И разтвори вिति порти.
А до него стара майка
Гледа сина, па се вайка:

— Що седлаешъ бърза коня?
Що го ковешъ съ дребни клинци,
Съ тия сребърни подкови?
Що му туряшъ юзди нови? . . .
— Ще си търся млада булка:
Да е румена червена,
Да е майци за отмъна . . . .
Зарадва се стара майка,
Млада сина благослови,
По калдръми проечаха
Коню сребърни подкови . . . .

Буйно лети врана коня,
А земя е тжжна, пуста,
Катъ нажалена вдовица —
Нийде трева, ни росица,